

ΤΟ ΒΛΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΙΟΥ.

Α'.

Ὁρχὰ φοίβου αὐγὴ μικρὸν ὑποφώσκει καὶ ἡ πρῶ-
τη ὑποτρέμουσα ἀκτίς, θίγουσα τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους
χιόνα, ἐκτῆκει κατ' ὀλίγον τὴν ἄσπιλον αὐτῆς ἐπι-
φάνειαν. Ἐκεῖ, μακράν, ἐν τῇ πολίχνῃ ἥς σιγὴ ἔτι
πληροὶ τὰς ἀγυιάς, εὐσεβεῖς χεῖρες τὴν πύλην τοῦ
ναοῦ ἀνοίγουσι καὶ ἐν τῷ πυροσπλάγγῳ θυμιατη-
ρίῳ ἀφειδῶς ρίπτουσι τὸν κηώδη λίθον, οὗ τὸ λευ-
κόφαιον νέφος, τῶν ἐωθινῶν τῆς εὐσεβείας εὐχῶν
ἀγνὸς συνοδός, ἀνέρχεται βραδύ πρὸς τὸν Πλάστην
διὰ μέσου ἡρέμου καὶ καθαρᾶς ἀτμοσφαίρας μὴ τα-
ραχθείσης ἔτι ὑπὸ τοῦ ἀκαθέκτου θορύβου, ὃν προ-
καλεῖ καθ' ἐκάστην ἡ βέβηλος τῶν ἀφυπνουμένων
ἀστῶν πρὸς τὸν ὑλικὸν βίον σπουδή. Σιγὴ, σιγὴ!
τὸν οὐδὸν τοῦ ναοῦ ὑπερβαίνει ἡ ἄσπιλος τῆς ἀγνείας
ιέρεια, ἡ λευκὴ ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ ἔναντι ὄρους χιὼν·
σιγὴ, σιγὴ! εἰσέρχεται ἡ μαργαριτίνη Παρθένος, ἥ
ὁ Πλάστης ἄνωθεν εὐνοῦν ἐπιρρίπτει τὸ φωσφόρον
βλέμμα καὶ αἱ λευκαὶ αὐτῆς παρειαὶ ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸν
σπινθηρὰ του ῥοδίζοντα ὡς ἡ χιὼν ἐκείνη ὑπὸ τὴν
πρῶτην τοῦ ἡλίου πυράν.

Γονυπετεῖ· ἐνοὶ τὰς χεῖρας· προσεύχεται· ἡ θεία
αὐτῆς μορφὴ εὐλαβῶς προσκλίνουσα φαίνεται ὡς ἄ-
βρονδὴ ἀγνείας ἄνθος ἐξαίφνης ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λυ-
καυγοῦς καὶ τὸ θάλλπος τῶν ἀργυρῶν λύχων βλα-
στῆσαν ἐν τῷ ἀγίῳ ναῷ, πρὸς ὃ οἱ μαρμαρόχρυστοι
ἐκείνου τοίχοι μυστικῶς σελαγιζόμενοι ἀπευθύνουσιν
αἰφνιδίως αἰγλῆς μειδίαιμα . . .

Σιγὴ! ὁ ψίθυρος τῆς ἐωθινῆς αὐτῆς εὐχῆς ὡς ὁ
φλοῖσθος τοῦ πόρρω κελαρύζοντος Ἰορδάνου ἤχει!

Χαῖρε, ὦ Πλάστα, ψυχὴ δειλιῶσα παρθένου Σοὶ ψάλλει!
Σύ, ὅστις χύσας τὸ φῶς εἰς τὴν στέγην τοῦ θεοῦ αἰθέρος,
πᾶσιν του πέμπεις ἀκτίνα μὲ ἐν ἡχηρὸν πρόσταγμα Σου·
ἄλλην εἰς ἄνθος ὡχρὸν τὴν σφριγῶσαν ζωὴν νὰ τῷ χύσῃ,
ἄλλην εἰς πόντιον κῦμα γροῖαν τοῦ φωτὸς νὰ τῷ δώσῃ,
ἄλλην εἰς πλάκην νεκροῦ τῆς ζωῆς νὰ τῷ χύσῃ ἐλπίδα,
ἄλλην εἰς ὄμμι· ἀσθενὲς νὰ ζηράνῃ τὸ ρέον του δάκρυ
καὶ ἀπαλείψουσ' αὐτὸ ὡς ἀτμὴν ἐμπροσθέν Σου νὰ φέρῃ!
Χαῖρε ὦ Πλάστα! ἐν σοὶ ἀθῶου Σὲ φθάνει τὸ δάκρυ
ἐξαγνισθὲν καὶ μὲ τάχος ἀκτίνος πετῶν εἰς τὰ ὕψη,
καὶ τῆς ψυχῆς μου αὐτὴ ἡ παλμώδης εὐχὴ ἅς Σὲ φθάσῃ
εὐγνωσύνης ἀτμός, ἐπὶ πάλλουσαν πτέρυγ' ἀνέμων!
Ἦ Πάτερ, Σὺ εἰς νεφροὺς καὶ καρδίας βυθίζων τὸ βλέμμα!
σπεῦδω μὲ πόθον πρὸς Σὲ ὅτι τρόμος τὰ ἔνδον μου ἔχει·
ἔτ' εἰς τοῦ θύνου τοὺς κόλπους, αὐτὴν τὴν παραδοχὸν νύκτα
ὄνειρον εἶδον χρυσοῦν χαράν, τρόμον συνάμα ἐμπνέον·
εἶδον τὴν βάτον τὴν ἀφλεκτον καὶ φλεγόμενην συγχρόνως·
ἦτον ἡ φλόξ τῆς λαμπρᾶ καὶ θερμῆς ἀστραπῆς οὐρανία
καὶ οἱ σπινθηρὲς ἐπέτων ὡς πίδαξ ἀγνῶν ἀδαμάντων.

Κ' ἔκραξα μόνη: «ὦ, πῶς οἱ χλωρόφυλλοι κλαδοὶ τῆς βάτου,
πεπυρωμένοι σφοδρῶς, οὐδὲ καίονται οὐτ' ἐξοντοῦνται;
ποῖα ἀντίθεσις! ὦ! πῶς τὸ πῦρ φέρ' ἡ δρόσος τῶν φύλλων;»

Τότε . . . ὦ, ποῖα στιγμή ἱερὰ! πῶς ἡ μνήμη μου τρέμει
ἀναπολοῦσα αὐτήν . . . εἶδον ἄγγελον ἕνα ἐμπρός μου·
ἐλαμπεν ὅπως ἡ φλόξ καὶ μὲ ἄσματος τόνους μοὶ εἶπε:

«Θαῦμα τοῦ Πλάστου οἰκεῖ ὅπου πῦρ φέρ' ἡ δρόσος τοῦ φύλλου
θαῦμα τοῦ Πλάστου θὰ πέσῃ κ' ἐκεῖ ὅπου μέλλει νὰ φέρῃ
θεῖον μητρότητος πῦρ τῆς ἀγνῆς παρθενίας ἡ δρόσος!»

Ἦ Πλάστα, Πλάστα! πρὸς τί τὴν ψυχὴν μου πληροῖ τὴν ἀθῶαν
ἄγνωστος πόθος καὶ θεία χαρὰ καὶ ἀόριστος μέθη;

ὦ, μὲ τρομάζει τὸ ὄναρ, τὸ ξένον αὐτὸ αἶσθημά μου
καὶ ὄνειρώττω μυστήριόν τι εἰς βραχὺ ἀνατέλλον!

Πλήν, οἰαδῆποτε, Πλάστα, κἀν ἡ ἡ ἀγία βουλὴ Σου,

εἴτε τὸ ὄναρ μου ἦτο προκαίθημα, εἴτε ἀπάτη,

ὦ, Σ' ἰκετεύω! εἰς γῆν ἤς ἀνάσσει κακία καὶ πόνος;

λύε μὲ πάμφωτον βλέμμα τὰ ἄλυτα σκότη ἐκείνων!

Πάτερ! συνήντησα χθὲς ὄρφανὸν τὴν μητέρα του κλαῖον

καὶ παρεκεῖ εἶδον ἄλλην τὸ τέκνον θρηνοῦσαν μητέρα·

ἔκλαυσ' ἀπῆλθον . . . μητέρα καὶ τέκνον ἡμπόρουσαν νὰ δώσω; . . .

καὶ εἶδον, φεῦ! παρεκεῖ, . . . φρίκη, φρίκη! τὸ χεῖλός μου τρέμει

καὶ ἡ καρδιά μου πάλαι . . . οὐδὲν τὸν πατέρα νεκροῦντα!

Τάλας ἡγνόμεναι τί πράττει . . . μοὶ ἔκλεισ' ἡ φρίκη τὸ ὄμμα·

ἄλλως, θὰ ἔβλεπον ἴσως μυρίας σκηναὶς ἐγκλημάτων . . .

Ἦ, Σ' ἰκετεύω, Θεέ! εὐσπλαγγίσου τὴν γῆν τὴν ἀθλίαν·

παρηγορίας ἀκτίνα εἰς κλαίουσαν ρίψον μητέρα

καὶ εἰς θρηνοῦν ὄρφανόν· καὶ σπινθηρὰ φωτὸς μετανοίας

καὶ θεοφόρου ἀγάπης εἰς τὸν δυστυχῆ πατροκτόνον!

Ἐσίγησε· τοῦ ἄσματος ἐσθέσθησαν οἱ τελευταῖοι
φθόγγοι ὡς φθίνουσα λύρας ἀπήχησις· καὶ ἔτι τὸ
μυρίπνον τῆς ἀγνείας ἄνθος, τὸ ἐμψυχον ἄνθος,
κλίνει τὴν ὠραίαν κεφαλὴν ὑπὸ μυστηριώδη ἐνθου-
σιασμοῦ τῆς εὐσεβείας ἐπήρειαν· τὸ βλέμμα αὐτῆς
κατακλῦται ἔτι ἡ ἀνάκλασις τοῦ φαινοῦ ὄνειρου
καὶ τῆς ἔνδον αὐτῆς φλεγούσης ἱερᾶς τῆς ἀγάπης
πυρᾶς.

Ἄλλ' αἶφνης . . . ὦ ὑπερφύης μυστηρίου στιγμή!

ὦ! παραδείσιον ἐρηγόρσεως ὄναρ! μύρον ἱερόν, μύ-
ρον ἄγνωστον, τὸ δῶμα τοῦ Θεοῦ πληροὶ καὶ λάμψις
ἥπλετος θαμβοὶ τὸ ὄμμα τῆς Παρθένου! Ὁ Γαβριήλ,
αὐτῆς ἐπιστάς καὶ τὰς θείας πτέρυγας σεῖων, τὸ
περὶ αὐτὸν χερόμενον αἰθέριον νέφος κινεῖ, καὶ ἱλαρῶς
αὐτῇ προσμειδιᾷ . . . πλήν πόθεν τὸ μύρον ἐκχεῖται;
ιδέ, ἐν τῇ χειρὶ κρατεῖ τὸ οὐρανόθεν δραπετὸν πρωτο-
φανὲς ἡδὴ ἐπὶ γῆς ἄνθος, τὸ κρίνον τὸ χιονοπέ-
ταλον καὶ δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Κόρης ἐπι-
στέφει. Ἦ παραδείσιον κρίνον, ἀχειρόπλοκον τῆς
Παρθένου στέμματος, εὐάγγελον ἄνθος δι' οὗ ὁ οὐρανὸς
ἐλπιδὸς ρῆμα τῇ γῇ ἐλάλησεν! Ἦ κρίνον, τελεία λευ-
κόστης, ἄσπιλος ὡς ἡ τελεία Ἀρετὴ ἡ ἀνάσσουσα ἐν
τῷ Οὐρανῷ, τῇ θεῇ πατρὶδι σου! Ἦ, εὐλογητὸν
ἔσο, σὺ τὸ γλυκύ τῆς χάριτος σύμβολον, καὶ ἡ ὑπερ-
τάτη τῆς Εὐαγγελίας ἡμέρα ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπὶ
γῆς ἐφάνης!

Καὶ ὁ ἄγγελος δι' ἡδέων μουσικῆς φθόγγων λα-
λεῖ πρὸς τὴν κρινόσπετον Παρθένον!

Χαῖτος, Μαρία! Θεοῦ θέλει δύναμις σ' ἐπισκιάσει·
 Πνεῦμα Θεοῦ ἐπὶ σέ καταστάν' ἐνοικεῖ ἀοράτως·
 Θαῦμα τοῦ Πλάστου οἰκεῖ ὅπου πᾶς ἡ δρόσος τοῦ φύλλου,
 θαῦμα τοῦ Πλάστου θὰ πέτῃ κ' ἐκεῖ ὅπου μέλλει νὰ φέρῃ
 θεῖον μητρώτητος πῦρ τῆς ἁγνῆς παρθενίας ἡ δρόσος·
 Λόγος Θεοῦ νῦν ἐν Σοὶ δι' Αὐτοῦ ἐνσαρκουῖται, Μαρία,
 ὁ τοῦ παντὸς Βασιλεὺς, ἡ Ζωὴ ἡ ἀνάρχως βιοῦσα,
 ἥτις τὸν θάνατον μέλλει δυστήνων βροτῶν νὰ νεκρώσῃ·
 καί, ξένον θαῦμα τῆς γῆς, τοῦρανοῦ τελειότητα πνέον,
 θέλουσιν ἔθνη σ' ὑμνεῖ πρώτην, μόνην Παρθένον μητέρα!

Πλὴν σθένυνται ἀστραπηδὸν ἡ αἰθερία αἴγλη μετὰ
 τῆς τοῦ ἄσματος ἡχοῦς ἥτις ἐναυλος ἔτι λαλεῖ ἐν
 τῆς ὡσὶ τῆς Μαρίας γονυκλινοῦς, κυπτούσης ἐν ἐν-
 θεῷ ταπεινώσει. «Ὡ, ποῖοι ἄγνωστοι ἐν τῇ θειότητι
 αὐτῶν στόνοι χαρὰς καὶ τρόμου εὐσεβοῦς, εὐγνωμο-
 σύνης, ἀγάπης, λατρείας, ἐντὸς τῆς κυλινδρῶνται
 ἐν ἡ στιγμῇ τὸ χεῖλος αὐτῆς, ἐλαφρῶς ὠχρίων, ψελ-
 λίζει: «Γένοιτό μοι ὡς θέλεις, Θεέ! . . .».

Ὁ ἄγγελος ἀπέπτυ τὸ κρίνον ἀναλαβὼν· ἀλλὰ
 τὴν πρὸς οὐρανὸν ἀπέραντον πορείαν τραπείς, ρίπτει
 τυχαῖον βλέμμα ἐπὶ τινος ὄρους, τοῦ εὐδένδρου ὄρους
 τῶν Ἑλαιῶν· ὅπόσον σοβαρὰ καὶ ἐπιβλητικῶς ὠ-
 ραία ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐν τῷ ἀρχομένῳ ἔαρι! τὰ δένδρα
 ὑψοῦσι τὴν ζοφεράν αὐτῶν πυκνόκοσμον κεφαλὴν
 τὸν οὐρανὸν ἀτενίζοντα· σιγὴ ἐπ' αὐτοῦ βασιλεύει·
 ὁ κρινοφόρος Γαβριήλ, οἶονεὶ κεκμηκὼς πως, ἀκα-
 ρικίως ἐπ' αὐτοῦ κατελθὼν, τὰς στιλβούσας πτέρυ-
 γας διπλοῖ καὶ καθίζει παρὰ ῥίζαν ἐλαίας· ἡ δὲ μι-
 κρὰ μελάμπερος χελιδὼν ἡ ὑπὸ τοὺς κλάδους τὴν
 καλὴν αὐτῆς πηγνύουσα, θορυβηθεῖσα εἰς τὸν θοῦν,
 παύεται τοῦ φαιδρῶ αὐτῆς τερετίσματος· καὶ ἐν τῷ
 χρόνῳ ὁ πυρόεις ἥλιος ἀνίσχων ἐπιρρίπτει μάγον
 φωτὸς αὐλαῖαν ἐπὶ τοῦ χρυσογενοῦς ὀρίζοντος, ἡ ψύ-
 σις σιγῇ ὅλη καὶ τεθαμβημένη θεωρεῖ τὸν φεγγα-
 βόλον ἄγγελον τὸν δίκην ἐπουρανοῦ αὐγῆς τὸ ὕρος
 καταλάμποντα!

Ἠγέρθη οὗτος· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀναπτῆ, ἐπὶ τοῦ ὄρους
 τῶν Ἑλαιῶν γαλήνην ἀποπνέοντος, κύπτει καὶ παρὰ
 σκιόσασαν αὐτὸν ἐλαίαν ἐμφυτεύει τὸ μεδιὼν αὐτοῦ
 κρίνον, ὁρατὴν τῆς μελλούσης γαλήνης ὑπόσχεσιν,
 δικαιωσθησόμενον τεκμήριον τῆς ἐπὶ γῆς εὐαγγελίου
 αὐτοῦ διαβάσεως.

Β'.

Τὸ οὐρανόπεμπτον ἔαρ, ἄσταθῶς ἐπὶ γῆς κατὰ τὰς
 πρώτας αὐτοῦ ἡμέρας βαδίσαν, ἰδρυσεν ἡδὴ ὀριστι-
 κῶς τὴν ἀνθρώπλεκτον σκηνὴν ἐπὶ θαλλούσας δειρά-
 δος βουνῶν. Ἀπὸ τῆς ὑπερφουῦς ἡμέρας τοῦ Εὐαγ-
 γελισμοῦ ὁκτὼ καὶ τριάνκοντα ἐπέτειλεν ἡδὴ ὁ φοῖβος
 αὐγὰς, ἡ δὲ τελευταία ἐστὶν ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐκπρο-
 σωποῦσα τὸ γλυκὺ ἔαρ, τὴν ἡβὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Μυ-
 ριοπληθὴ τῆς φύσεως τὰ κάλλη δι' ἰδίων ἕκαστον
 θελήτρων ἐκθαμβοῦσιν ἄλληλα· θαμβοὶ τὸ φῶς τὸν
 πόντον τὸν γλαυκόν, ὅστις πάλλεται πρὸ αὐτοῦ καὶ
 ῥόχθον θαυμασμοῦ ἐκπέμπει· θαμβοὶ ἡ βρῦσις ἀργυ-

ρώδης καὶ κατηγῆς τὴν εὐμήκη ἐλάτην ἥς μιμύρει
 ἐπίσης θαυμάζον τὸ φύλλωμα· καὶ ἡ καλλιχρους ροδὴ,
 τὸ χάρμα τῶν λειμῶνων, ὑπερφάνως ὀρθομένη,
 θαμβοὶ τὰ ταπεινὰ ἀνθύλλια ὡς ἀληθῆς αὐτῶν ἄνασ-
 σα. Ἀλλ' ἕτερον ἄνθος, ἄνθος λευκὸν ὡς τὰ ὑπερθε-
 ἀργυροῦμενα νέφη, εὐγραμμὸν ὡς μαργαριτίνη κυλιν-
 δὸς ἡς κρινᾶται τοῖς θνητοῖς ἡ δρόσος τῆς ἐλπίδος,
 πλήρεις ἀσυνήθους σφρίγγους τοὺς φυλλάζοντας κλω-
 νας ἐφαπλοὶ ἐπὶ τῆς ἡρέμου κορυφῆς τῶν Ἑλαιῶν,
 εἶναι τὸ κρίνον, τὸ κρίνον τοῦ ἀγγέλου, ὁ μυροεὶς
 ἀρχαβὼν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐμφυτευθὲν ἐκεῖ, μικρὸν ἔτι,
 ὑπὸ τῆς χειρὸς ἐκείνου, ἔλαμψε καθ' ὅσον ἔθαλπεν ἡ
 χρυσὴ τοῦ ἡλίου αὐγὴ· ἀλλ' ὅτε τῆς υποφύχρου ἐσπέ-
 ρας ἡ ὠχρὰ γαλήνη ἐχύθη καὶ εἰς τὰ ὕψη ἀνέφγησαν
 οἱ μυροὶ εὐφραγεῖς ὀφθαλμοὶ δι' ὧν νύκτωρ ὁ αἰθὴρ
 κατοπτεῖται τὴν γῆν, τὸ λευκὸν ἄνθος συνέσπειλε τὰ
 πέταλα καὶ ἐκλείσθη, ἐν τῇ καρδίᾳ ἐγκρύπτον τὸ
 μύρον ὡς ἡ ἁγνὴ καὶ αἰδήμων ψυχὴ εἰς τὰ βῆθη αὐ-
 τῆς περικλείει τὰ μυροβολοῦντα αὐτὴν αἰσθήματα.
 Καὶ ἀπεκοιμήθη ἡρέμα ἐπὶ τοῦ στελέχους αὐτοῦ τὸ
 ἄνθος τῆς ἐλπίδος ἀναμμένον τὴν εὐλογητὴν ἐκείνην
 ἡμέραν τοῦ ἔαρος, τὴν ἐπίσημον τῶν ἀνθῶν ἑορτήν,
 ἵνα τὰ οὐράνια αὐτοῦ κάλλη αἴφνης παρ' αὐτοῖς ἐμ-
 φανίσῃ.

Ἦ παρὰ τὸ κρίνον ὑψικέρηνος ἐλαία προσκόπτει
 ἐν ἐκστάσει σεβασμοῦ πρὸ τῆς ἰδεώδους αὐτοῦ ἀγνό-
 τητος καὶ προσκυνεῖ δειλῶς διὰ τῆς ἄκρας τῶν φύλ-
 λων· ἐκεῖνο δὲ σὺν τῷ ἀνέμῳ τὴν κεφαλὴν ἀνυψοῦν,
 προσπαθεῖ ἵνα ψιθυρίσῃ αὐτῇ μυστικόν τι
 «Ἑλαία, ἀκριβῶς ὑπὸ σέ, ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ,
 γονυπετῆς μετ' ὁκτὼ καὶ τριάνκοντα ἐνιαυτοῦς ὑπ'
 ἀνόμων χειρῶν συλληφθήσεται ὁ ἡδὴ σαρκούμενος
 Σωτὴρ, ὃν πρὸ ὁκτὼ καὶ τριάνκοντα ἡμερῶν ἐγὼ εὐηγ-
 γέλισα! . . . » καὶ ἡ ἐλαία βιαίως ἀποσύρεται θο-
 ρυβομένη ὑπὸ τοῦ παραδόξου ἀκούσματος!

Ὡ, χαῖρε, κρίνον γλυκὺς τῆς εἰρήνης ἀρχαβὼν ἐπὶ
 τοῦ μυστηριώδους ὄρους συναδελφωθείς μετὰ τῆς
 ἐλαίας δι' ἧς ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων
 αἰώνων τὴν εἰρήνην ἐσυμβολοποίησε! χαῖρε καὶ σύ,
 γλυκεῖα ἡμέρα, προσφιλὴς τοῦ ἔαρος ἑορτὴ, ἐν ἣ τὸ
 πρῶτον ἔβλαστον ἐπὶ γῆς τὸ ἀγγελοφύτευτον κρί-
 νον, τὸ ὁρατὸν καὶ ποθεινὸν τῆς σωτηρίας αὐτῆς
 ἄγγελμα.

Πρωτομαγιά! ἡμέρα γλυκεῖα πῶς τοῦρανοῦ ἡ χάρις
 σκορπᾷ τὴν γῆν χαμόγελο, τὴν θάλασσαν γαλήνη·
 πῶς τὸ λουλούδι τῆς ροδῆς, τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι
 τὴν ζηλεμένη εὐωδίαν εἰς τὸν αἶρα χύνει.

Πρωτομαγιά, τῆγέρι σου τὸ μοσχομυρισμένο
 τὸ χύνουν σιγοκρούοντας λευκὰ φτερά οἱ ἄγγελοι·
 κάθε ὁρσιὰ σου δάκρυ του ἀπὸ χαρὰ σταγυμένο,
 κάθε ἀχτίδα γέλοιο τους, κάθε μοσχά σου μέλι.

Ἐκεῖ σὲ πράσινο βουνὸ λαλῶντας τὴν φλογέρα.
 ἡ βοσκοποῦλα ἡ γλυκεῖα τῆς καμαρόνης·
 καὶ μιὰ ἀθάνα σὺν κι' αὐτῇ, χιονάτη περιστέρα
 ψιμψὶ κλωνάρι τῆς μυρτιάς καὶ τὴν στεφανάνει.

Καί ἀπὸ 'πάνω σκύβοντας 'π' ἐκεῖνα ἐν' ἀγγελουδί
λαλιὰ ἀγάπης μὲ γλυκὸ μουρμουρίσμα τῆς κραίνει :
« γιὰ πάντα φόρτε κοπελιά, 'ς τὴν κόμη τὸ λουλουδί,
γιὰ πάντα ἔχε τὴν χαρὰ μέσ' 'ς τὴν καρδιά ἀνθισμένη ! »

Πρωτομαγιά ! τὸ ὄνειρο ποῦ κρυφοβλέπ' ἡ φύσι
κατ' ἀπ' τὴν σκέπη τοῦ χιονιοῦ σὰν εἶναι κοιμισμένη·
εἶναι γλυκεριὰ ἡ ὄψι του, . . καὶ κἄπου πρὶν ζυγνήσῃ
μὲ μαρτιοῦ ἤλιο ἑαφνικὸ χαμογελᾷ κλαμμένη.

Πρωτομαγιά, σὺ ὄνειρο τῆς φύσεως μαγεμένο
ποῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀλήθεια ἔχει κάμει :
ὅλο χαρὰ σὲ κηλαῖδετ' ἀηδόνι ζηλευμένο
κι' ἀντιλαεῖ μὲ φλιψισμα τὸ ἀργυρὸ ποτάμι.

Γιατί, γιατί, καθὼς αὐτὸ τὸ ὄνειρό σου, φύσι,
ὁποῦ τὸν κρύνει ὕπνο σου φωτίζει καὶ μαγεύει,
ἡ πρώτη λάμψι τοῦ ἡλιοῦ τὸν ὕπνον μας σὰν λύση,
καὶ τὸ δικό μας τὸ ὄνειρο ποτὲ δὲν ἀληθεύει ; . .

Μὰ ἀκου' ! . . πρὶν τὰ λόγια μου ἀπὸ τὸ στόμα βγοῦνε,
ἀκούω ἕναν ἄγγελο νὰ μοῦ λαλήσ' τὸ πλάι :
« σὰν πεταλούδικι τὰ ὄνειρα θὰ βλέπῃς νὰ πετοῦνε
μέσ' 'ς τὴν ἀνθή 'ς τὸν ἀτέλειωτο τοῦ Παραδείσου Μάϊ . .

« Ἐχουνε αὐτὰ φτερά τὰ ὅπως ὄνειρά σου.
τὰ σκιάζ' ἡ στίβα τῆς αὐγῆς, πετοῦνε 'ς τὸν αἰθέρα·
ἔχε ὅσο ζῆς τοῦ οὐρανοῦ καθρέφτη τὴν καρδιά σου,
χαμογελῶντας φύλαγε 'κεῖ νὰ τὰ ὀῖς μὲτὰ μέρα ! »

Γλυκὸ τῆς φύσεως ὄνειρο κ' ἐνθύμησι ἀκούα . .
γιατί, φουσῶντας δυνατὰ πρωτομαγιάς ἀγέρι,
πλυσμένος ἀπ' ἀφρόλευκο νερὸ καὶ χρυσὸ γῶμα,
'ς τὸν Κῆπο ἔπειτ' ὁ Ἀδάμ ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι . .

Εἶθε ποτὲ τὰ κρίνα σου, ποτὲ νὰ μὴν 'πεθαίνουν,
πρωτομαγιά, ἐνθύμησι ἀνθοστεφανωμένη,
ὁροσιὰ κι' ἄερί ἀπὸ ψηλὰ ἀγγέλοι νὰ μᾶς ραίνουν
κι' αὐτὴ ἡ γῆ γιὰ πάντοτε Παράδεισος νὰ γένῃ !

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΑΜΟΣ.*

Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ εὐχὴ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀλλὰ
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι καλὴ ἡ νύξ ἐκείνη κατὰ
τὴν ὁποῖαν ἡ Σωσάννη ὤφειλε νὰ γράψῃ εἰς τὸν Κῆ-
μιλλον ; Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἀπετέλει μίαν τῶν θλι-
βερωτέρων προαπασχολήσεων αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν
ἡμέραν. Ἐπρεπεῖν ἄρα γε νὰ τὴν γράψῃ ἢ νὰ μὴ τὴν
γράψῃ ; Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ τῷ γράψῃ, ἀλλὰ
χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί θὰ ἔγραφεν.

Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε καθημένη πρὸ τῆς τραπέζης, τὴν
κεφαλὴν κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν, πῶσον ἀκίνητος
ὥστε ἐὰν μὴ ὑπῆρχε τὸ ἀκανόνιστον τῆς ἀναπνοῆς

*) Ἰδε ἀριθ. 26, σελ. 509—511.

αὐτῆς, ἐὰν μὴ ἦν μόνη καὶ ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς τάφου
θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοιμήτο· ὅταν ἐπὶ τέλους κατε-
βίβασε τὰς χεῖρας, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς εἶχον λάμψιν
ψυχρὰν, ἐπὶ δὲ τῶν ἡμιανοίκτων αὐτῆς χειλέων ἐ-
πὶ πᾶσι μειδίαμα ὑπερήφανον. Πολλὰκις ἐβύβισε τὴν
γραφίδα εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, χωρὶς ὅμως ν' ἀποφα-
σίση ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαναπίπτουσα αὐθις
εἰς τὴν ἀφασίαν ἐνῶ ἡ μελάνη ἐξηραίνεται ἐπὶ τῆς
γραφίδος.

Ἐπὶ τέλους ἐταπείνωσε τοὺς ὄμους, ἔκλινε τὸν
τράχηλον καὶ μετὰ θυμοῦ, ὅστις ἐκίνει τὴν χεῖρα
αὐτῆς ἐπὶ τοῦ χάρτου ὡς ἀστραπὴν, ἔγραψε τὰ ἐξῆς·

« Δὲν ἤξευρες ὅτι θὰ μ' ἐφόνηες. Σὺ μόνος θὰ τὸ
μάθῃς. Σοὶ κάμω τὴν τιμὴν ἐμπιστευομένη σοι τὸ
πρᾶγμα. Αὐριον τὴν πρωΐαν ἢ τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν
ὦραν θὰ δυνθῶ νὰ διαφύγω, ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώ-
σει πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, θὰ ριφθῶ ἐκ
τοῦ ὕψους τῶν βράχων τῆς Φλαμμαμβίλλης εἰς τὴν
θάλασσαν. Τὸ μέρος εἶναι κατάλληλον. Τὸ ἐξήτασα,
καὶ εἶναι ἀσφαλέστατον πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου
μου. Παράδοξον τέλος. Δὲν ἔχει οὕτω ; Σοὶ λέγω ὁ-
μως ἄνευ πικρίας ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερον δι' ἐμέ.

« Δὲν ἐσκέφθης τὸ τοιοῦτον. Μὴ σοὶ φαίνεται ὁμως
παράδοξον ἀφοῦ οὔτε εἰς ἐμέ φαίνεται τοιοῦτον.

« Πρέπει οἱ γονεῖς μου νὰ νομίσουν ὅτι πρόκειται
περὶ δυστυχήματος. Ἡ καρδιά μου αἰμάσκει ἐπὶ τῇ
πικρᾷ θλίψει, ἣν θὰ αἰσθανθῶσι· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν
καταστήσω πικροτέραν ἀκόμη. Μὴ κάμῃς μεγάλας
σκηνάς, οὔτε ἀπελπίζου ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολὴν
μου αὐτὴν. Μὴ ἀνατείνῃς τὰς χεῖρας εἰς τοὺς οὐρα-
νοὺς, μηδὲ ἐκφέρῃς ἀναπρωήσεις. Αἱ δραματικαὶ ἐπι-
δείξεις δὲν ἐχρησίμευσαν ἀλλ' ἢ μόνον εἰς τὸ νὰ χά-
νηται καιρὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνῃς σὺ, διότι ἐγὼ
βιάζομαι. Θὰ ἐπιβῇς λοιπὸν τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἡ
ὁποία θὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν Διελὲτ τὸ ταχύτερον. Σοὶ
γράφω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σοὶ ζητήσω αὐτὴν τὴν
χάριν. Θὰ εὖρῃς βεβαίως εὐλογον ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐξη-
γήσῃς τὴν ἔλευσίν σου, ὡς π. χ. αἰτησὶν περὶ γάμου.

« Ἐχω καὶ θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην σου. Θέλω, ἅμα
ὡς μὲ εὖρουν νὰ μὲ θάψουν ἐδῶ, ἐν τῷ νεκροταφείῳ
τῆς Φλαμμαμβίλλης, εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν
ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ἣ θὰ κατοικήσουν οἱ γονεῖς μου. Πι-
θανόν νὰ θελήσουν νὰ μὲ μεταφέρουν εἰς Παρίσιους
διὰ νὰ μὲ θάψουν πλησίον τῶν προγόνων μου. Ἐγὼ
ὁμως δὲν θέλω, δὲν ἐπιθυμῶ τοὺς Παρίσιους, οὔτε δι'
ἐμέ οὔτε δι' ἐκείνους. Ἐὰν μὲ θάψουν ἐδῶ, θὰ θελή-
σουν νὰ μένουν πάντοτε ἐδῶ πλησίον μου, εἰμὶ δὲ
βεβαία ὅτι τὰ ὀλίγα ἔτη, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀκόμη νὰ
ζήσουν θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς, ἐδῶ ὄντας, ἥττον δυστυχῇ
ἢ ἐν Παρίσιους.

« Ὅταν κάμετε λόγον περὶ τούτου δὲν θὰ δυσκο-
λευθῇτε νὰ τοὺς κατὰπεισετε. Οἱ δυστυχεῖς θὰ γίνουν
τρελλοὶ ἐκ θλίψεως καὶ ἐπομένως θὰ ἀκολουθήσουν
τὴν ὥθησιν τὴν ὁποῖαν θὰ δώσῃ τις αὐτοῖς. Ἐ-
πειτα ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσετε ἐλευθέρως,
ἐπειδὴ εἰσθε μνηστήρ μου. Δυστυχῇ πλάσματα τὰ